vuilwit- tot geelachtig met donkere streepjes. De bovenzijde der vleugels vertoonden een lichte vlek nabij de rug. Vooral ook de onderzijde der vleugels gaven veel wit te zien. Terwijl ik vanonder een vliegden de vogel bestudeerde, hoorde ik plots hoog in de lucht een „kliauw" roep. Drie *buizerden* (Buteo b. buteo) zeilden, gebruikmakend van de opstijgende luchtstroom, rustig in grote kringen rond. De wouw sloot zich nu en dan bij de buizerden aan en het was dan duidelijk te zien dat hij een weinig groter was. Lang duurde het contact evenwel niet. Telkens maakte hij zich van het groepje los en dook dan in mijn richting tot op plm. 50 meter naar de heide om zich vervolgens weer even bij de buizerden aan te sluiten. Deze vertoning duurde ruim vijftien minuten. Daar het gebied ten Zuiden en Zuid-Oosten van Hilvarenbeek rijk is aan uitgestrekte bossen die weer aansluiten bij dito Belgische bossen is het niet uitgesloten dat de buizerd broedvogel is van de streek.

Goirle *J. de Laat*

Op 19 April 1953 zag ik op de *Nieuwe Ooster Begraafplaats* te *Amsterdam* een *Zanglijster*, die bezig was een slakkenhuisje tegen een grafsteen stuk te slaan. Bij de steen lagen drie stukgeslagen huisjes. Dit was de tweede maal, dat ik dit verschijnsel op deze plaats zag van een Zanglijster.

Amsterdam-O. *C. H. de Kruijf*

Een merkwaardige vangst van meervallen

In het nummer van 4 Augustus 1953 van de Aalsmeerder Courant verscheen een opvallend bericht, nl. dat in de Westeinderplas een tweetal reusachtige meervallen was gevangen. Dit bericht sloot met de sensationele mededeling, dat er na deze twee nog een achttal grote exemplaren van deze zeldzame vissoort gevangen was. Grondwerkers waren aan de rand van de plas bezig puin te storten om een hoek droog te leggen en in het laatste gedeelte van deze

te dempen hoek werden de meervallen gevangen. Negen van deze gevangen vissen hadden een lengte van 1.10 tot 1.12 m en hadden een gewicht van ongeveer 22.5 pond. Het grootste exemplaar was 1.45 m lang en woog 20 kg. De meerval *(Silurus glanis)* is de enige Europese vertegenwoordiger van het geslacht *Silurus* en de onderfamilie *Silurinae* van de grote familie *Physostami*, waartoe bijv. ook de karper, haring, aal, voorn, brasem, e.d. behoren.

De lichaamsvorm van het dier is vrij plomp, doordat de korte romp nauwelijks afgeplat is, en de kop van voren rond is. De lange staart is wel sterk afgeplat. Een van de opvallende dingen aan het dier is wel de zeer lange aarsvin, die direct achter de anale opening begint en doorloopt tot aan de staartvin. Het meest valt echter de kop op, met de kleine ogen en de geweldige muil, waarin zich brede banen met zeer veel spitse tanden bevinden. Aan weerszijden van de kop zit een lange voeldraad, ingeplant op de bovenkaak, terwijl zich aan weerszijden van de onderkaak nog een paar kortere voeldraadjes bevinden.

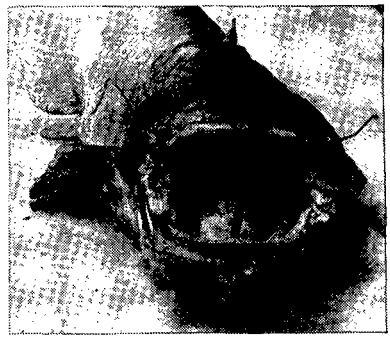

De meerval is de grootste zoetwatervis van Europa; de steur, die nog groter kan worden, is eigenlijk een zeevis, die alleen de rivieren opkomt om kuit te schieten. Het meest merkwaardige van de meerval is voor ons echter de geographische verspreiding. Het dier leeft meest in stille of zachtstromende, diepe wateren en komt voor vanaf het zuiden van Zweden over geheel midden- en Oost-Europa tot in West-Azië. De Westgrens van het verspreidingsgebied wordt gevormd door de Rijn en de Elbe. Zo komt hij nog voor in het Meer van Constanz. Zeer algemeen is het dier in de benedenloop van de Donau. De plas, waar de vissen nu gevangen zijn, ligt dus geheel geïsoleerd van het grote verspreidingsgebied.

Deze vindplaats is reeds van oudsher bekend. In het midden van de 18e eeuw schijnt het dier zelfs algemeen te zijn geweest in het Haarlemmer meer en de daarmee in open verbinding staande wateren. Na de drooglegging van dit meer in 1852 is het dier echter zeldzaam geworden. Slechts sporadisch heeft men nog exemplaren gevangen, zoals in de *Ringvaart van de Haarlemmermeerpolder*, de *Amstelveense poel* en het *Kagermeer*. Ook in de laatste jaren hoort men zo nu en dan, dat er een meerval gevangen wordt in de *Westeinderplassen* bij Aalsmeer. Vrijwel steeds heeft een dergelijke vangt dan betrekking op kleine exemplaren van enkele dm, hoogstens 65 cm lang. De vondst van een tiental exemplaren, alle van 1.10 tot 1.50 m lengte, is er des te merkwaardiger om. Doordat deze vindplaats zover van het eigenlijke verspreidingsgebied ligt, heeft men de meerval in ons land wel als een glaciaal relict willen beschouwen, anderen menen, dat hij vroeger naar hier is overgeplant, wat niet erg waarschijnlijk lijkt.

Het milieu in de Westeinderplassen moet voor de meerval wel goed zijn. Plaatselijk hebben deze plassen een diepte van 5 tot 6 m, terwijl hier en daar een dikke laag bagger voorkomt. Bovendien zullen de drijvende rietzudden, die in grote massa's voorkomen, een ideaal jachtterrein voor deze, meest op de bodem levende rover, vormen.

Hoe deze tien reuzen zich zo hebben laten verrassen, zal wel een raadsel blijven, evenals het feit, waarom ze zich bij elkaar bevonden.

Tijdens de voortplantingstijd, die volgens Brehm in de maanden Mei tot Juli valt, leven ze meest in paren, terwijl ze dan meest overdag in ondiep water liggen. Deze dieren werden echter gevangen in het begin van Augustus. Ook bij een naderend onweer zouden ze de diepte verlaten en hogere waterlagen opzoeken.

Bij de beroepsvisser staat de meerval bekend als een belangrijke visrover. Dit zal, naast het ongewone van de dieren, wel de reden zijn geweest, dat alle exemplaren door de vinders gevangen werden. Hopelijk leven echter nog meer van deze zeldzame vissen in de plassen. *Dr J. Wasscher*

IN MIJN TUINTJE

November-December

Geachte lezer, ik kan u en mijzelf feliciteren. De appelboom, waarvan ik u in de loop van het vorige jaar zoveel narigheden vertelde en waarover meerdere Hoornse leden mij al enige honende opmerkingen gaven, heb ik omgehakt. Over deze appelboom — er staan er nog een paar — zal ik u na deze keer niet meer vertellen.

Het was een zwaar karwei, de boom weg te krijgen. Hoe ver en diep gaan wortels! Maar nu heb ik een mooi stuk van mijn tuin vrij gekregen en hiervan ga ik een lustoordje maken.

Import-flora

In 1904 kwam in ons land een zending wilde tulpen, verzameld op de berghellingen van Bokhara. Tussen deze *Tulipa Forsteriana*-tulpen zaten typen, waarvan de bloemdoorsnede tot 25 centimeter is. De kleuren van deze bloemen variëren van vermiljoen tot scharlakenrood. Ze hebben een gele tot geelzwarte basis. Deze Forsteriana-tulpen overtreffen volgens kenners de thans in cultuur zijnde variëteiten in kleur en bloemgrootte. Ik heb er een mooi verzamelingetje van gekocht.

In de eerste plaats kocht ik de vlammend-rode *Madame Lefeber*, de wit-rose *Albast* en de oranje-scharlaken *Princeps* — alle geselecteerd uit de Tulipa Forsteriana en daarna vegetatief vermeerderd.

Dan heb ik geplant de soort *Tulipa Greigii* met zijn wonderlijk bruin gestippeld blad en bekervormige, vermiljoen-rode bloemen. Ik kweek gaarne wat bijzonders in mijn tuin. Daarom heb ik ook de variëteiten *Sir Daniel, Golden Dream* en *Grand Prix* gezet. Deze zijn verkregen, doordat een Hollandse firma Tulipa Forsteriana met Tulipa Greigii kruiste. Ik wil eens nagaan of de kruisingsproducten op de vader en moeder lijken. Zouden deze variëteiten ook de bruine vlekken in het blad hebben? Ik ben er zeer benieuwd naar.

Mijn budget was jammer genoeg uitgeput, ik wil nl. ook sparen voor de volgende buitenlandse natuur-historische excursie van onze vereniging, maar anders had ik nog wat bollen gekocht van *Tulipa Clusiana, Tulipa Kaufmanniana, Tulipa praestans* en *Tulipa viridiflora*, alle zuivere botanische soorten. Waarom niet wat prachtige wilde planten uit Perzië en Syrië in onze tuin?

Wortelknobbels en -knolletjes

Maar om op mijn omgehakte appelboom terug te komen, ik deed nog een aardige vondst of eigenlijk een paar aardige vondsten.

Bij het rooien zag ik dat op de wortels veel onregelmatige knobbels voorkwamen, zeer grote, wel tot vijftien centimeter en ook heel kleine. Dit verklaarde mij, waardoor de boom het steeds zo slecht deed en altijd wat jammer-